

Miluji svou dívku, miluji svou zem

Jít na film Elizabethtown rozhodně není ztráta času, pokud zrovna studujete hollywoodská kliše. V tomhle ohledu funguje film jako neocenitelný manuál obsahující desítky ukázek kýče, patosu a povrchnosti. Jinak nefunguje vůbec. Naštěstí, protože kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že je něco hrůzného hluboko v nás. Nenápadné vymývání mozku začíná už od počátku. Představuje se nám mladý úspěšný muž, který pracovně selhal. Na tom by nebylo nic tak zajímavého...kdyby to film nerozebíral půl hodiny. Proč, pochopí divák posléze. Mladý, nyní již ex-úspěšný muž totiž musí být na dně, aby mohla příběhnout (v tomto případě přiletět –pracuje jako letuška, není to roztomilé) mladá krásna blondýna, samozřejmě velmi obětavá. „Nemůžu si pomoci pomáhat ostatním,“ zní její oblíbená věta a asi to má být vtípné. První kliše: zachraňující, obětavá, sexy dívka do nepohody. Další podobné ohavnosti na sebe nenechají dlouho čekat. Druhé kliše: poznej svou rodinu, protože ta tě spasí. Mladý muž, ačkoliv se chystá k sebevraždě, (není nic horšího než smíchat kýč s vážnými tématy) změní názor, aby pomohl stmelit po smrti otce rozpolcenou rodinu. Má tedy v plánu sebevraždu na nějaký čas odložit a pak se k ní opět vrátit (to tak přece sebevrazi dělají, že). Jeho cesta k rodinným hodnotám v sobě skrývá další obzvláště v USA oblíbené kliše: i malí hloupí lidé mají velké srdce (rozuměj často i mnohem větší než ti upracovaní intelektuálové). Část znesvářené rodiny totiž bydlí v tzv. „zapádkově“ Elizabethtownu a představuje typickou americkou vesnickou vřelost. Že jsou tito lidé také krásní, mu samozřejmě ukáže ONA mezitím, co z něj dělá lepšího člověka. Mnoho však pochopí náš mladý hrdina i sám na monstrózním pohřbu (oblíbeném emotivním prostoru pro všechny hollywoodské scenáristy), kde se ukazuje v celé kráse další kliše: správné patetické slovo dokáže pohladit u srdce a pohnout světem. Ačkoliv zpočátku vypadá, že si režisér dělá z projevů legraci, když v krátkém sestřihu spojí dohromady ty největší nesmysly střídajících se řečníků, stejně nakonec nechá vdovu říkat příšerně dlouho příšerné věci, při kterých by většina lidí zkameněla trapností, ti v sále však pláčí a tleskají. Co mě na Elizabethtownu ale vyděsilo nejvíce, bylo kliše: miluj svou krásnou Ameriku. Posledních dvacet minut filmu totiž úplně připomíná československé agitky z padesátých let, kdy se chatrný děj z ničeho nic úplně zastaví, aby divák mohl například čtvrt hodiny sledovat dojení krávy. Elizabethtown nabízí turistickou vložku o krásách Memphisu a jeho okolí. Náš hrdina je tímto vlastivědným výletem, který mu samozřejmě připravila ONA (aby z něj udělala lepšího člověka) dojat. A tak po kouskách rozprašuje svého zpopelněného otce po všech místních pamětihodnostech a přitom pláče (sic!). Vy byste taky plakali, kdybyste to viděli. Jenže...co se vlastně tím vším

chce nejen americkému lidu v kinosálech říct? Najednou dostává neškodná romantická komedie nádech drsného thrilleru.